

РЕШЕНИЕ

№ 2935

гр. София, 23.09.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 22.01.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **7169** по описа за **2009** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 30.06.2009 г. по н.а.х.д. № 1831 / 2009 г., Софийски районен съд, НК, 94 състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-14 / 23.01.2009 г., издадено от Заместник председател на Комисията за Ф. Н. / КФН/, ръководещ управление „Застрахователен Н.“, с което на Гаранционен фонд е наложена имуществена санкция в размер на 1000 /хиляда/ лв. на основание чл.319, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ за нарушение на чл.31, ал.7, вр. ал.8 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд /ПУДГФ/, към които препраща чл.288, ал.7, пр.1 от КЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от Гаранционен фонд, чрез процесуален представител, в която моли същото да бъде отменено. Касаторът твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон. Смята, че няма извършено нарушение изразяващо се в неспазване на предвидения 15-дневен срок, тъй като той тече от представяне на всички документи, а такива са били допълнително служебно събирани от фонда след изтичането му. Смята, че санкция може да се наложи едва след изтичане на крайния тримесечен срок за произнасяне по чл.288, ал.7, пр.2 от ЗК.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения в подкрепа на решението излага и в писмени бележки, представени в насроченото по делото съдебно

заседание.

Представителят на С градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението следва да бъде оставено в сила.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от надлежна страна и в законоустановения срок, спазването на който съдът установи при съпоставка на датата, на която лицето е било уведомено за постановеното решение – 17.09.2009 г. и тази по входящия номер на жалбата – 29.09.2009 г.

Административен съд С. – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал всички представени и посочени от страните доказателства. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови от допустимите, съгласно чл.219, ал.1 от АПК писмени доказателства. В рамките на касационното производство съдът, след като обсъди всички посочени в жалбата пороци на решението, и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК, предвид която следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон, счита, че решението е валидно, допустимо и постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите констатации и правните изводи на СРС.

Приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка намира за правилна, като подкрепена от доказателствата по делото.

При издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

По съществуващото на спора СРС правилно е установил, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл.31, ал.7, вр. ал.8 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд /ПУДГФ/, към които препраща чл.288, ал.7, пр.1 от Кодекса за застраховането, поради което правилно е ангажирана и административно – наказателната му отговорност по чл.319, ал.1, т.2 от кодекса. Наложената санкция е в рамките на минималния законоустановен размер.

При извършената проверка настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл.348 от НПК. Решението е мотивирано, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК, поради което и твърденията на касатора са неоснователни.

И настоящият състав споделя съображенията на СРС относно неприложимостта на тримесечния краен срок от датата на завеждане на претенцията по чл.288, ал.7, пр.2 от Кодекса за застраховането, в който следва да се уреди тя. Този срок не изключва задължението за спазване на 15-дневния срок от датата на представяне на необходимите доказателства от заявителя за установяване на основанията и размера на претенцията по чл.31, ал.7, вр. ал.8 от ПУДГФ, към които препраща и чл.288, ал.7, пр.1 от Кодекса за застраховането, и за неизпълнението на който е санкциониран Гаранционния фонд.

Също така правилни и съобразени с нормативната уредба са аргументите на първоинстанционния съд относно неприемането на доводите, наведени както в първоинстанционната, така и в касационната жалба, за извършена след изтичането на 15-дневния срок служебна проверка по установяване на определени обстоятелства. Доказателствата, чието представяне дължи заявителят са само такива, касаещи

основанието и размера на претенцията / чл.31, ал.3 от ПУДГФ/.

Доколкото Гаранционният фонд не се е възползвал от възможността да поиска допълнително доказателства за тези обстоятелства по реда на чл.31, ал.6, пр.1 от ПУДГФ от заявителя, следва да се приеме, че те са били налице още при подаване на заявлението, или най-късно към датата, на която то е било повторно четливо подадено /16.06.2008 г./.

Поради това, именно от тази дата тече и 15-дневният срок по чл.31, ал.7 от ПУДГФ.

Служебното извършване на проверки от страна на фонда и събирането на други документи е неотнормируемо към срока по чл.31, ал.7 от ПУДГФ. Следва да се отбележи, че част от документите представляват вътрешно – служебна информация за фонда – справка от неговия информационен архив. Останалата част от информацията, изисквана от Гаранционния фонд от трети лица и след изтичане на 15-дневния срок /01.07.2008 г./, в който е следвало да се произнесе, така и не е представена / вкл. и към подаване на касационната жалба, видно от писмените бележки на касатора/. Въпреки това, Гаранционният фонд се е произнесъл по заведената щета на 31.07.2008 г. и без тях, и то удовлетворявайки претенцията, от което следва да се направи извод, че те не са били от значение за определяне на основанието и размера ѝ.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и правилно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд С. – град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.06.2009 г. по н.а.х.д. № 1831 / 2009 г. на Софийски районен съд, НК, 94 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-14 / 23.01.2009 г., издадено от Заместник председател на Комисията за Ф. Н., ръководещ управление „Застрахователен Н.”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.